

Člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 ⁽²⁾ in sodna praksa v zvezi z njim zahtevata, da se verjetnost zmede presoja celovito ob upoštevanju vseh upoštevanih dejavnikov v obravnavani zadevi. Drugi odbor za pritožbe UUNT je ugotovil, da so bili narava, namen in uporaba teh dejavnikov različni, pri čemer je to trditev ustrezno utemeljil (točka 102 sporne odločbe). Kozmetični izdelki ali nakit so lahko povezani z modnim sektorjem, ki je širok in hkrati raznolik, vendar to ne pomeni, da so povezani s proizvodi iz razredov 18, 24 in 25 oziroma da je treba šteti, da so jim podobni.

Razširitev učinkov člena 8(5) Uredbe št. 207/2009 ⁽³⁾ na druge proizvode iz razreda 9 (očala) in 14 (nakit, imitacije nakita in ure) ter toaletni papir (razred 16) ni dovolj utemeljena in temelji na domnevah, ki jih tožeča stranka v zadevi T-357/09 ⁽⁴⁾ ni dokazala. To velja toliko bolj v primerih, ko se – kot je navedeno v točkah 70 in 71 sodbe – preprostih domnev ne more dopustiti in se ta razširitev ne more uporabiti *per se* za zelo ugledne blagovne znamke, saj se je treba sklicevati na prihodnja tveganja in jih dokazati, česar pa tožeča stranka v obravnavani zadevi ni storila.

⁽¹⁾ Sodba Splošnega sodišča z dne 27. septembra 2012 v zadevi El Corte Inglés proti UUNT-Pucci International (PUCCI), še neobjavljena v ZOdL.

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146).

⁽³⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).

⁽⁴⁾ Sodba z dne 27. septembra 2012 v zadevi Pucci International proti UUNT-El Corte Inglés (Emidio Tucci), T-357/09, še neobjavljena v ZOdL.

Pritožba, ki jo je Italijanska republika vložila 13. decembra 2012 zoper sodbo Splošnega sodišča (peti senat) z dne 27. septembra 2012 v zadevi T-257/10, Italija proti Komisiji

(Zadeva C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Pritožnica: Italijanska republika (zastopnika: G. Palmieri in P. Gentili, avvocati dello Stato)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predloga

— Sodba Splošnega sodišča z dne 27. septembra 2012, vročena 3. oktobra 2012, v zadevi T-257/10, Italijanska republika proti Komisiji, katere predmet je tožba na podlagi člena 264 PDEU za razglasitev ničnosti sklepa Komisije z dne 24. marca 2010 C(2010) 1711 final v zvezi z državno pomočjo št. C 4/2003 (prej NN 102/2002), z uradnim

obvestilom 2010 SG Greffe (2010) D/4224 z dne 25. marca 2010, naj se razveljavi, na tej podlagi naj se tudi razglasi ničnost tega sklepa;

— Komisiji naj se naloži plačilo stroškov.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Italijanska republika navaja štiri pritožbene razloge:

Prvič, navedena država izpodbija kršitev člena 108(2) in (3) PDEU in členov 4, 6, 7, 10, 13 in 20 Uredbe (ES) št. 659/1999 ⁽¹⁾. Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, da lahko Komisija v obravnavani zadevi izda nov sklep, ne da bi uvedla nov kontradiktorni postopek preiskave proti Italijanski republiki in drugim zainteresiranim strankam.

Drugič, zatrjuje se kršitev člena 296(2) PDEU in načela pravno-močnosti. Splošno sodišče naj bi moralo razglasiti ničnost novega sklepa Komisije, ker naj bi ta vseboval enako napačno analizo, na kateri je temeljil že prvi sklep.

Tretjič, pritožnica zatrjuje kršitev člena 107(1), PDEU in členov 1(1)(d) in 2 Uredbe (ES) št. 1998/2006 ⁽²⁾. Splošno sodišče naj bi napačno razsodilo, da sporni ukrepi ne spadajo med ukrepe, ki na podlagi navedene uredbe ne štejejo za državne pomoči.

Četrtrič, izpodbijana sodba naj bi bila v nasprotju s členom 14 Uredbe (ES) 659/1999 in z načelom sorazmernosti. Splošno sodišče naj napačno ne bi upoštevalo, da je s sklepom Komisije naloženo vračilo koristi, ki je podjetje dejansko ni nikoli imelo.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES, UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339.

⁽²⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1998/2006 z dne 15. decembra 2006 o uporabi členov 87 in 88 Pogodbe pri pomoči de minimis; UL L 379, str. 5.

Tožba, vložena 21. decembra 2012 – Evropska komisija proti Helenski republiki

(Zadeva C-600/12)

(2013/C 63/19)

Jezik postopka: grščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: M. Patakia in D. Düsterhaus, agenta)

Tožena stranka: Helenska republika

Predloga tožeče stranke

- Ugotovi naj se, da je Helenska republika s tem, da je v delovanju obdržala slabo delujoče in prenasičeno odlagališče odpadkov (na Zakintosu v regiji Kalamaki, na lokaciji Griparaiika), ki ne ustreza vsem pogojem in zahtevam okoljske zakonodaje EU, kršila obveznosti, ki jih ima na podlagi členov 13 in 36(1) Direktive 2008/98/ES ⁽¹⁾ o odpadkih in členov 8, 9, 11(1)(a), 12 in 14 Direktive 99/31/ES ⁽²⁾ o odlaganju odpadkov na odlagališčih. Poleg tega je z obnovitvijo obratovalnega dovoljenja za odlagališče, ne da bi upoštevala postopek, predpisan s členom 6(3) Direktive Sveta 92/43/EGS ⁽³⁾ z dne 21. maja 1992, kršila tudi obveznosti, ki jih ima na podlagi tega člena;
- Helenski republiki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

- Grški organi so dovolili, da že prenasičeno odlagališče še naprej deluje in niso sprejeli ustreznih ukrepov za zagotovitev potrebnega povečanja kapacitet odlagališča (ali drugačne rešitve problema) do 31. decembra 2015 (dan, ko potečejo obnovljeni okoljski pogoji) oziroma dokler na Zakintosu ne začne delovati novo odlagališče.
- Grški organi niso sprejeli vseh popravnih ukrepov, potrebnih za rešitev večjega števila problemov, razvidnih iz raznih poročil o ogledih (25. oktober 2011, 26. januar 2010, 26. oktober 2009, 11. maj 2009, 6. februar 2009, 26. avgust 2008, 13. april 2007, 8. december 2005, 7. januar 2005 in 14. december 1999) in dovoljujejo, da to odlagališče kljub težavam še naprej deluje.
- Grški organi še niso izdelali in sprejeli potrebnega načrta za prilagoditev odlagališča na Zakintosu in niso vložili prošnje za obnovitev obratovalnega dovoljenja za odlagališče odpadkov, ki bi vsebovala načrt presoje morebitnih tveganj.
- Iz tega sledi, da niso izpolnili obveznosti iz členov 13 in 36(1) Direktive 2008/98/ES o odpadkih in iz členov 8, 9, 11(1)(a), 12 in 14 Direktive 99/31/ES o odlaganju odpadkov na odlagališčih.
- Poleg tega so grški organi z medministrskim odlokom z dne 8. junija 2011 podaljšali časovni obseg okoljskih pogojev (ki predstavljajo temelj za obratovalno dovoljenje) za odlagališče do 31. decembra 2015, ne da bi opravili ustrezno presojo njegovih posledic, kot se zahteva v členu 6(3) Direktive 92/43/EGS.

⁽¹⁾ UL L 312, str. 3.

⁽²⁾ UL posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 4, str. 228.

⁽³⁾ UL posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 102.

Pritožba, ki jo je Greinwald GmbH vložila 27. decembra 2012 zoper sodbo Splošnega sodišča (sedmi senat) z dne 10. oktobra 2012 v zadevi T-333/11, Nicolas Wessang proti Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

(Zadeva C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: Greinwald GmbH (zastopnica: C. Onken, odvetnica)

Drugi stranki v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), Nicolas Wessang

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- I. sodbo Splošnega sodišča z dne 10. oktobra 2012 v zadevi T-333/11 v delu, v katerem se je tožbi ugodelo, razveljavi;
- II. sodbo Splošnega sodišča z dne 10. oktobra 2012 v zadevi T-333/11 spremeni tako, da se tožba v celoti zavrne;
- III. plačilo stroškov naloži tožeči stranki v postopku pred Splošnim sodiščem.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Izpodbijana sodba naj bi bila v nasprotju z namenom člena 7(1)(b) in (c) Uredbe o znamki Skupnosti (v nadaljevanju: UZS) ⁽¹⁾, ker naj bi se v njej izhajalo iz tega, da zaradi pojmovnega ujemanja besed „foods“ in „snacks“ obstaja povečana verjetnost zmede. V skladu s členom 7(1)(b) in (c) UZS se znaki brez razlikovalnega učinka in opisni znaki ne registrirajo kot znamke. Zaradi ujemanja v delu znaka, ki je brez razlikovalnega učinka ali ki je opisen, naj zato ne bi moglo priti do verjetnosti zmede ali povečanja verjetnosti zmede.

Iz tega naj bi izhajalo, da lahko do verjetnosti zmede pride le, kadar se škoduje funkciji znamke kot pokazatelja izvora. Vendar pa naj bi bilo možno izvor označevati le z znaki in deli znakov, ki imajo razlikovalni učinek. Če del znaka funkcije izvora nima, se ji naj tudi z uporabo podobnega dela znaka v novejši znamki ne bi moglo škodovati.